

Mattias Söderberg: COP25 har været det værste klimatopmøde siden København

Altinget

Af Mattias Söderberg

16 December 2020

KOMMENTAR: Der var mange vigtige spørgsmål, der skulle håndteres på COP25, men desværre gik de alle i hårdknude nærmest med det samme. Derfor endte COP25 i frustration og i en række vage beslutninger, skriver Mattias Söderberg.

Årets klimatopmøde vil nok gå over i historien som både kaotisk og præget af splittelse, skriver Mattias Söderberg.

Det sidste punktum ved dette års klimatopmøde er nu sat.

COP25 i Madrid blev søndag eftermiddag afsluttet, men hverken med store klapsalver eller et spirende håb for fremtiden. I stedet vil årets klimatopmøde nok gå over i historien som både kaotisk og præget af splittelse. Faktisk var uenighederne så store, at forhandlingerne trak ud i hele to døgn.

Det sker ellers efter et år, hvor den ene alarmerende forskningsrapport efter den anden er blevet udgivet. Et år, hvor dystre nyhedsudsendelser har præget mediebilledet, og hvor titusindvis af demonstranter, ikke mindst de unge, er gået på gaden verden over for at råbe politikerne op.

Men det pres synes ikke at tynde mange af de regeringsdelegater, der de seneste uger har mødtes i Madrid for at tage en række vigtige beslutninger om det globale klimasamarbejde. Tværtimod har flere delegationer ageret, som om intet var nyt, og som om der slet ikke er brug for at skrue op for ambitionerne. Det er både dybt skuffende og meget foruroligende.

Mange rige lande, der paradoksalt nok også er de største klimasyndere, ført an af USA, strittede imod og var direkte uforskammede over for ulande.

Mattias Söderberg

Topmødet i Madrid havde flere vigtige spørgsmål på agendaen, og desværre gik de alle i hårdknude fra dag et. Det måske mest overraskende var nok, at det var så svært at blive enige om en fælles udtalelse, der skal få alle lande til at øge ambitionen.

Med tanke på de seneste rapporter fra for eksempel FN's miljøorganisation, UNEP, skulle man ellers forvente, at det var en selvfølge. Her står det klart og tydeligt, at

der skal gøres rigtig meget i de kommende år, hvis den globale opvarmning skal standses.

Men de resultater synes ikke at være nået ud til blandt andet delegationen fra Saudi-Arabien, der var så kritisk, at det først var i de sidste timer af mødet, man endte med et kompromis, som i det mindste giver en generel opfordring til at øge ambitionen.

Derudover var der ikke den opbakning og vilje til at støtte ulandene, som mange ellers havde forventet. Klimakatastrofer og ikke mindst de tab og skader, der især rammer fattige og sårbare samfund, er allerede en vigtig del af klimadebatten.

Men der var langt fra enighed om, hvordan ulandene skal støttes. Mange rige lande, der paradoksalt nok også er de største klimasyndere, ført an af USA, strittede imod og var direkte uforskammede over for ulande.

Det skabte en dårlig stemning og spændte også ben for andre ting på agendaen.

For mange lande, heriblandt EU, var international handel med CO₂ et af de afgørende spørgsmål. I Paris-aftalen valgte man oprindeligt at tage CO₂-handel med, med det argument, at det skulle hjælpe med at øge klimaambitionen.

Men i Madrid, hvor de konkrete regler for CO₂-handel skulle skrives ned, skiftede debatten hurtigt fokus. Så i stedet for at hæve ambitionsniveauet, hvilket er nødvendigt, hvis vi skal undgå voldsomme temperaturstigninger, handlede det pludselig om at undgå en tilbagegang.

Her var det især Brasilien, med støtte fra andre vækstlande, der skabte de helt store problemer. De ønsker at tiltrække investeringer og mener, de bliver holdt tilbage af strikse regler.

Så hvor står vi nu? Ja, mødet i Madrid endte i frustration. Der blev taget en række vage beslutninger, men alle de svære spørgsmål blev igen skubbet videre til næste topmøde.

Indtil da er jeg bange for, at vi vil se endnu flere alarmerende forskningsrapporter og dystre nyhedsindslag. Men vi vil også blive ved med at se store verdensomspændende demonstrationer og et voksende klimaengagement.

Vi må håbe, at regeringerne, når de mødes igen om et år, har forstået budskabet, så vi endelig kan få skruet op for ambitionen.

Mattias Söderberg (f. 1974) arbejder som klimarådgiver i Folkekirkens Nødhjælp og er formand for klimaarbejdet i ACT Alliance, Folkekirkens Nødhjælps globale alliance med medlemmer i 140 lande. Kommentaren er alene udtryk for skribentens egen holdning.